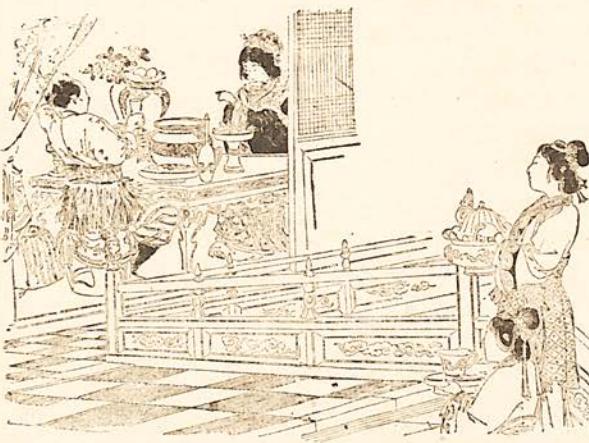

Додъто говорѣха така, служащите донесоха гозби, плодове и разни сладки. А следът яденето започнаха пѣсни, игри и други увеселения.

Урасима-Таро, който за пръвъ път попадаше на

такова угощението, се радваше много и всичко му се струваше като въ сънъ.

Следът свършване увеселението, поведоха го да разгледа двореца. Тръгна съ него и самичка царицата Ото-Химе. Цялото здание беше украсено съ безброй

свѣти бисери и червени корали. Всичко въ двореца беше омайно и прѣкрасно. А когато прѣминаха въ градината, Урасима-Таро извика отъ възторгъ. Нему се стори, че въ градината едноврѣменно беше и пролѣтъ, и лѣто, и есенъ, и зима.

Погледнѣше ли той на изтокъ, тамъ виждаше цѣвнали вишни, череши, сливи и ябълки — беше пролѣтъ, най-хубавото годишно врѣме. Славеи пѣха по дърветата, пеперудки прѣлитаха отъ цвѣтъ на цвѣтъ и весело се гонѣха.

Погледнѣше ли на югъ, тамъ виждаше дървета, покрити съ гѣсти зелени листа, а по тѣхъ брѣмчеха пчели и брѣмбари, — беше лѣто. Погледнѣше ли на западъ, той виждаше цѣвнали хризантеми, а кленътъ и другите дървета бѣха покрити съ злато-червени листа, — беше прѣкрасна есенъ.

Погледнѣше ли на сѣверъ, той виждаше всичко покрито съ снѣгъ, а езера и морета — съ ледъ.

За пръвъ пътъ въ живота си Урасима-Таро попадаше въ такова красиво място и така му бѣше драго, че съвсѣмъ забрави за своя домъ и прѣкара цѣли три дни, като се разхождаше по градината.

Най-сетнѣ той отиде при царицата и й каза: